

רע"פ 1600/15 - אברהם בן יוסף בועזיז נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1600/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: אברהם בן יוסף בועזיז

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ד' חשין (נשיא), מ' דרורי (סג"נ), ע' שחם) מתאריך 01.02.2015 ב-ע"פ 2091-09-14; הודעה מטעם הסניגוריה הציבורית מתאריך 22.03.2015

המבקש: עצמו

החלטה

1. המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, על ידי בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ש' לארי-בבלי) ב-ת"פ 2827-07-13 בעבירות של התפרצות לדירת מגורים (עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)) וגניבה (עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין). בגין ההרשעה האמורה, בית משפט השלום הנכבד השית עליו את העונשים הבאים: 22 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי למשך 12 חודשים (כאשר התנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר - המבקש לא יבצע עבירת רכוש). כמו כן הפעיל בית המשפט הנכבד על המבקש

עונש מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים, שהושת עליו בגין הרשעה קודמת - לריצוי במצטבר לעונש המאסר בפועל האמור, והפעיל עונש מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, שהושת על המבקש בגין הרשעה קודמת נוספת - שמחציתו ירוצה בחופף לעונש המאסר בפועל הנ"ל, ומחציתו במצטבר לו.

בסך הכל נגזר איפוא על המבקש לרצות 33 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח.

2. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין הנ"ל לבית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ד' חשין (נשיא), מ' דרורי (סג"נ), ע' שחם) ב-ע"פ 2091-09-14. בתאריך 01.02.2015 בית המשפט הנכבד דחה את ערעורו של המבקש על שני חלקיו, שכן הוא לא מצא מקום להתערב בקביעותי העובדתיות של בית משפט השלום, שכלפיהם הופנה עיקר ערעורו של המבקש, וגם גרס כי העונש שהושת על המבקש סביר בנסיבות, בין השאר בהתחשב גם בעברו הפלילי.

3. מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שבפני. הבקשה הוגשה על ידי המבקש בעצמו, ללא נימוקים מפורטים, וכך נכתב בה: "אני ... פונה אל בית המשפט הגבוה לצדק על מנת לבחון את בקשתי זאת, מאחר שבית משפט השלום בירושלים הרשיע אותי (צ.ל. אותי - ח"מ) בדבר שלא ביצעתי ... לא היה לי יד במה שהורשעתי, מבקש שתישקלו שוב את גזר הדין, אני יושב במאסר כבר 20 חודשים על לא עוול בכפי".

4. לצד הבקשה למתן רשות ערעור הוגשה גם בקשה מטעם המבקש לאפשר לו "ליצור קשר" עם הסנגור שייצג אותו בערכאות דלמטה מטעם הסנגוריה הציבורית. לאור זאת בהחלטתי מתאריך 08.03.2015 הוריתי לסניגוריה הציבורית למסור את עמדתה ביחס לבקשה "ליצור קשר", ובמידת הצורך, גם בנוגע לבקשה למתן רשות ערעור.

5. בהתאם להחלטתי הנ"ל, בתאריך 22.03.2015 הודיעה הסניגוריה הציבורית כי היא משאירה את סוגיית מינוי סניגור מטעמה לשיקול דעתו של בית המשפט.

דיון והכרעה

6. הלכה היא כי בית משפט זה יעניק רשות ערעור "בגלגול שלישי" רק במידה שמתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). זאת ועוד: כאשר מדובר בבקשה הנוגעת לחומרת העונש בלבד, ההלכה היא שרשות ערעור תינתן רק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בהתאם לנסיבות (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)).

7. במקרה שלפני המבקש לא נימק את בקשתו, ולא העלה כל טענה שעשויה להצדיק מתן רשות ערעור.

"בגלגול שלישי" בהתאם לקריטריונים הנ"ל. על אף האמור לעיל, ולמען הסר ספק, עיינתי בפסקי הדין של שתי הערכאות הקודמות שדנו בעניינו של המבקש, ובטענותיו של המבקש במסגרת אותם הליכים, והגעתי למסקנה כי דין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות, אף מבלי להיזקק לתגובת מטעם המשיבה, שכן לא עולה מהחומר האמור כל טעם העומד באמות המידה הנ"ל למתן רשות ערעור. נוכח מסקנתי האמורה, לא ראיתי מקום להורות על מינוי סניגור מטעם הסנגוריה הציבורית לצורכי הבקשה שלפני, מה גם שהמבקש זכה ליצוג ממצה מטעם הסנגוריה הציבורית בערכאות הקודמות.

8. טענתו העיקרית של המבקש בפני הערכאות קמא הנכבדות היתה כי המבקש אמנם נכח בבנין בשעה שנפרצה הדירה הרלבנטית, ואולם לא הוא זה שפרץ אליה וביצע את הגניבה. המבקש טען כי הרשעתו נבנתה על בסיס עד אחד, אשר זיהה אותו באופן פסול, קרי מבלי שהתבצע מסדר זיהוי פורמלי, ועל כן, לגישתו של המבקש - יש להורות על זיכוי.

סבורני כי הטענה הנ"ל איננה מצדיקה מתן רשות ערעור בנסיבות. תחילה אציין כי לא עולה ממנה כל שאלה החורגת מעניינו של המבקש, אלא מדובר בערעור על קביעות עובדתיות של הערכאה הדיונית, אשר בהן לא נוטה ערכאת הערעור להתערב (ראו, למשל: ע"פ 7004/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (17.07.2012); ע"פ 7899/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (24.06.2014)).

9. לגופם של דברים - כפי שעולה מהכרעת דינו של בית משפט השלום הנכבד, הרשעת המבקש התבססה אמנם בעיקרה על זיהוי שבוצע על ידי השכן, אך היא זכתה גם לתמיכה של סרטון אבטחה של בית קפה שנמצא בסמוך לבנין, אשר בו נראה המבקש נכנס לבנין בשעה הרלבנטית. יתר על כן, בית משפט השלום מצא את גרסתו של המבקש בלתי מהימנה ואת עדותו כבושה, וסבר כי הסברו של המבקש ביחס לנוכחותו של בבנין - איננה מניחה את הדעת.

זאת ועוד, על אף שלא התקיים מסדר זיהוי פורמלי, נראה כי ניתן לקבל את הזיהוי שביצע השכן בנסיבות. השכן סיפר כי נכח בדירתו בעת הפריצה וראה את המבקש פורץ לדירה הסמוכה. בעקבות זאת השכן הזעיק את המשטרה והמתין לשוטרים בכניסה לבנין. כשהגיע שוטר למקום, השכן התלווה אליו ועלה עימו במדרגות לכיוון הדירה, עד שהשניים נתקלו במבקש, ואז הצהיר השכן בפני השוטר כי זהו האדם שהוא ראה פורץ לדירה. בית משפט השלום מצא את השכן מהימן, לאחר שהתרשם ממנו באופן בלתי אמצעי, ולכן דומה עלי כי ניתן היה להשתמש בזיהוי שבוצע על ידו לצורך הרשעתו של המבקש.

10. באשר לגזר הדין, הריני מסכים לדבריו של בית המשפט המחוזי הנכבד בעניין, אשר סבר שמתחם העונש איננו מצדיק התערבות בנסיבות, וכי על אף שעונש המאסר בפועל שהושת על המבקש נמצא על הצד הגבוה של המתחם האמור - הרי שהוא מוצדק, בין השאר, לנוכח עברו הפלילי של המבקש. כך גם בנוגע למאסרים על תנאי שהופעלו. בנוסף, לא מצאתי כי ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הנוהגת, או ראוייה בנסיבות (השוו: רע"פ 7329/14 אדלר נ' מדינת ישראל (04.11.2014); רע"פ 8087/14 אנגנאץ נ' מדינת ישראל (10.12.2014)).

11. נוכח כל האמור לעיל – הבקשות שבפני נדחות.

ניתנה היום, ח' באייר התשע"ה (27.4.2015).

ש ו פ ט
